37. Bland bergen uti Västmanland.

(Ekman, Skåldö)

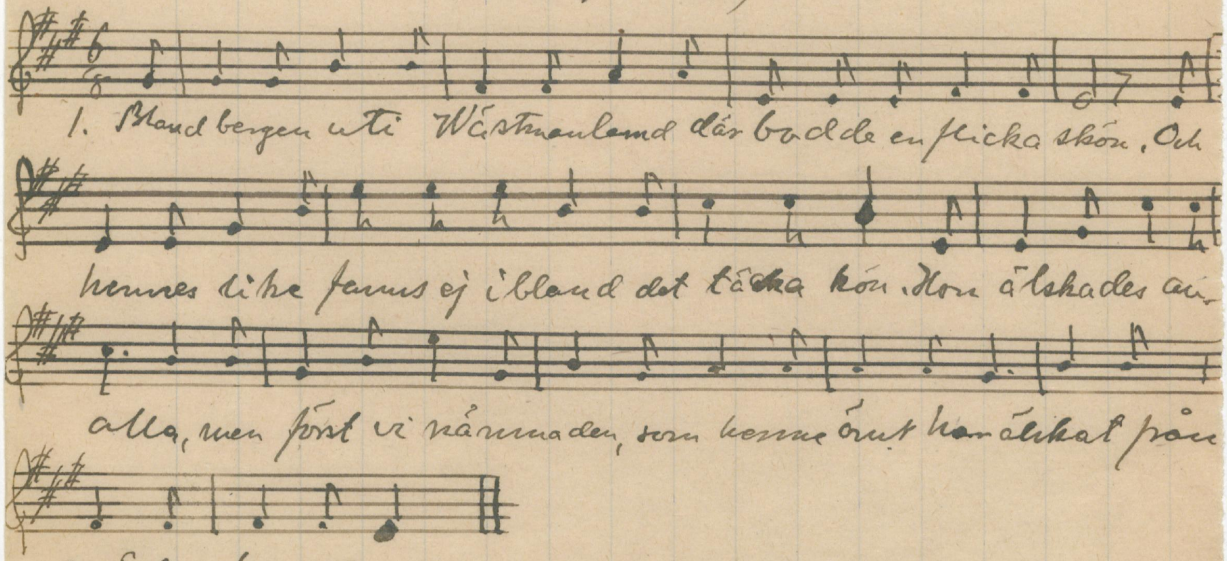


2. De båda unga namnen, som vi nog känna till
och som för allmänheten vi här uppräkna vill.
Den sköna het' Cecilia, och Anton var hans
De fostrades tillsammans vid södra Ålems namn
strand.

3. Så skön som solen skiner på himmelen den blå,
så oskuldsfullt som svanen på böljorna de blå,
så ren var hennes känsla, som hon till Anton bar.
Fast många gen vacker kvinna Cecilia till bad.

4. När veckan den var ändad, kom så till kunden sa
att där sin Anton möta, som alltid vanligtvis

förnyade till löfte, och ten kon vände om
att räkna alla dagar tills nästa Söndag kom.

5. När witton Gjuva sommar sig lagt i hidens kar
och åter skön Cecilia till lunden sig bogar,
kon säg sin far vid stranden med längtande blick
att på medtvärdet kännas på den kon kärast har.

6. Förgrymmad han nu trädden uti sin flickas vår
och kvart hans mörka ögon den ungen ton nå,
som nu förnöjd sig kastar i hvilt till hjärtas kär,
som ungdom brukar göra, när den förälskad är.

7. Till sist tu älskarinna kan till sitt hjärta slå,
och många avskedskyssar av kännas munn å kan nöjt.
„Jag vill nu om dig drömma, till dess vi ses igen.
Dröj icke alltför länge, min förgätande vän!“

8. Men baksom branta klippan låg falske Väven
och bakom dess ryggen han alt tu heder glömt,
Med en pistol i handen kan ton ten kvinnan gå
och konom nedersade i en förtidig grav.

9. Den sorg, som flickan hände, jag ej kan
nämna här,

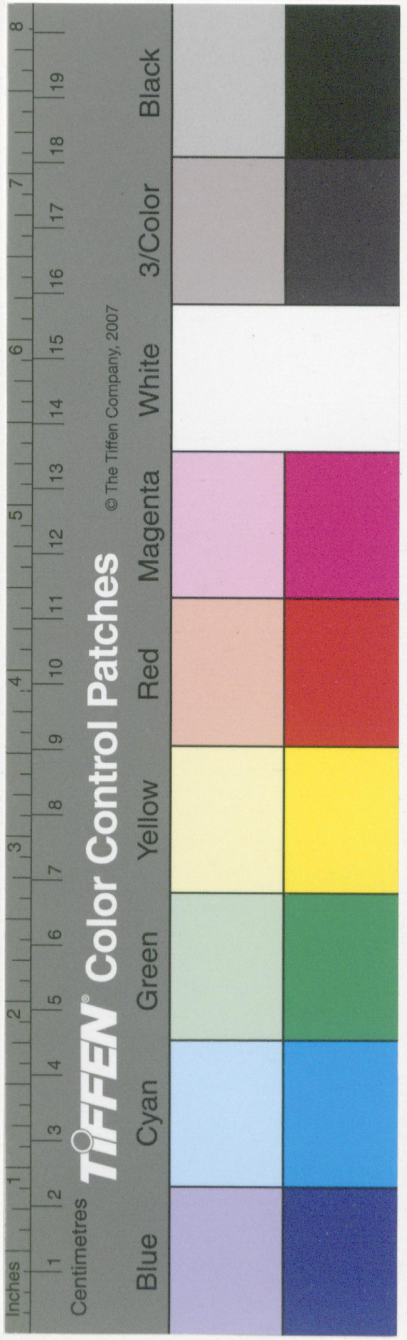

det måtte vara kärna, som ensam vant kär.
Så sakta viskar skuton, när döden halkar sej:
„Cecilia, Cecilia, nu skiljes jag från dig."

10. Och vid hans bogna sida en sömn hon njöt så söt.
Hon finner nu och vila på mossan grön och blöt,
Till dess den grymme fadern ur skogen bäder fram
och kastigt han ropar i vreden hennes namn!

11. Och i sin fadersarmar hon genast kastar sig,
„O fader, kulde fader, skänk någon bort åt mig!
Var skall jag nånsin finna, var skall jag finna ro?
Jo, vid min skutas sida i gravens kyssta bo.

12. För mig ha glädjens dagar så kastigt flytt sin kos.
Snart skall nu mig få skåda liken på vissnad ros,
Ty sorgens hunga börda har nedertryckt min själ
Och våda dennas nånika, som så förbjöt mitt väl!
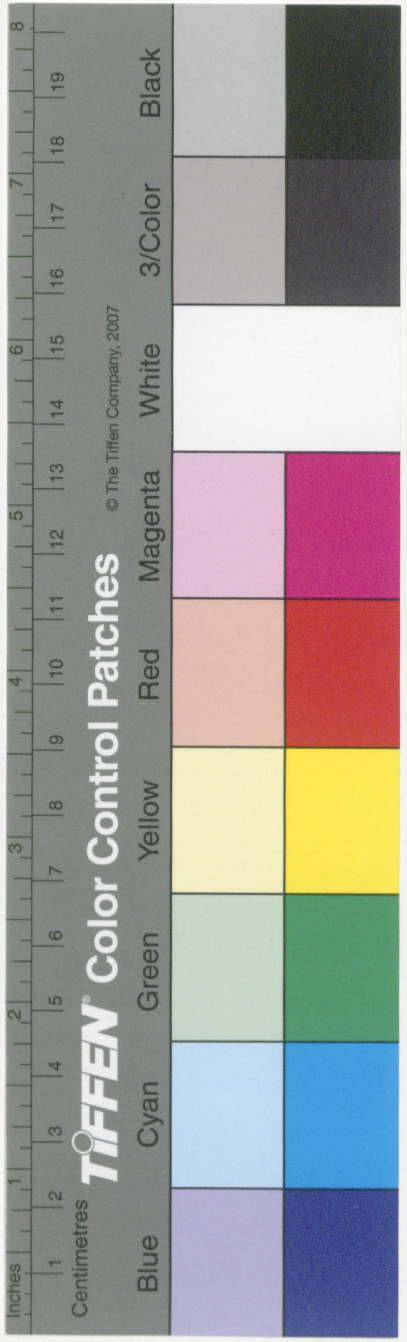
13. Hon suckar och hon klagar, hon tåras och hon ber,
med tårevåta ögon hon ser till kunden kär.
Hon sakta viskar i „skuton," men intet svar hon får,
Ty skuton är långt borta, han kära ej förnår.